

Sygn. akt X GC 409/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółka jawna z siedzibą w Ł.

przeciwko J. K. i Z. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych J. K. i Z. S. solidarnie na rzecz powódki (...) spółki jawnej z siedzibą w Ł. kwotę 24 951,27 zł (dwadzieścia cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych 27/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 sierpnia 2016r.

II. oddała powództwo o odsetki w pozostałej części

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 7 204,51 zł (siedem tysięcy dwieście cztery złote 51/100) tytułem kosztów procesu.

IV. nakazuje pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 699,12 zł (sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 12/100) tytułem kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych.

Sygn. akt X GC 409/17

UZASADNIENIE

W dniu 5 sierpnia 2016 roku powódka (...) spółka jawna z siedzibą w Ł. wniosła pozew przeciwko pozwanym J. K. i Z. S. o zapłatę solidarnie na jej rzecz kwoty 24951,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lipca 2016 roku i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazała, iż nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2010 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nakazał spółce Biuro (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., aby zapłaciła na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 20620,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 grudnia 2009 roku i kosztami postępowania w kwocie 2675 zł. Wskazała, iż wierzytelność stwierdzona w tym tytule, która powstała w dniu 13 listopada 2009 roku i wynikała z umowy sprzedaży, została zgłoszona w toku

postępowania upadłościowego dłużnej spółki i ujęta na liście wierzytelności z dnia 1 grudnia 2010 roku zatwierdzonej postanowieniem sędziego komisarza z dnia 15 lutego 2011 roku w łącznej wysokości 24951,27 zł. Wyjaśniła, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015 roku nabyła od syndyka masy upadłości (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. wierzytelność stwierdzoną tym tytułem egzekucyjnym. Podniosła, iż przeciwko dłużnej spółce prowadzone było postępowanie egzekucyjne z wniosku powódki, które zostało umorzone na podstawie art. 146 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze z powodu uprawomocnienia się postanowienia o ogłoszeniu upadłości dłużnika. Powódka podała, iż w nie zaspokoiła wierzytelności również w toku postępowania upadłościowego, w którym zaspokojony został jedynie wierzyciel hipoteczny, a w jego wyniku majątek spółki został całkowicie zlikwidowany i spółka uległa rozwiązaniu. W końcu wskazała, iż z roszczeniem o zapłatę wierzytelności pieniężnej stwierdzonej w podanym tytule egzekucyjnym skierowała się do pozwanych, którzy byli członkami zarządu spółki w okresie od co najmniej dnia 21 czerwca 2001 roku do co najmniej dnia 19 sierpnia 2014 roku, w tym w momencie powstania zobowiązania. Powódka wskazała, iż podstawy prawnej roszczenia upatruje w art. 299 k.s.h.

W dniu 22 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt GNe 1867/16).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, którym pozwani zaskarżyli nakaz w całości, wnieśli oni o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Podnieśli zarzut przedawnienia. Podali, iż za początek biegu przedawnienia należy przyjąć dzień 2 lipca 2010 roku, kiedy zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu upadłości dłużnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wskazali, iż z uzasadnienia tego postanowienia wynikało, iż zobowiązania spółki znacznie przewyższały jej aktywa i że w skład majątku spółki wchodziły dwie nieruchomości obciążone – jedna hipoteką kaucyjną w wysokości 700000 zł, a druga w wysokości 300000 zł, które zostaną zaspokojone w pierwszej kolejności, co uniemożliwi wyegzekwowanie wierzytelności pozostałych wierzycieli. Pozwani podnieśli, że również z planu podziału z dnia 12 czerwca 2013 roku wynikało, iż majątek spółki nie wystarczy na zaspokojenie wierzytelności powódki, a nawet w całości wierzycieli hipotecznych. Podnieśli, iż powódka z łatwością mogła zapoznać się z treścią planu podziału, który był upubliczniony w Monitorze S. i Gospodarczym w dniu 1 lipca 2013 roku. Wobec tego pozwani stali na stanowisku, iż roszczenie przedawniło się w dniu 3 lipca 2013 roku, ewentualnie w dniu 13 czerwca 2016 roku. Poza zarzutem przedawnienia pozwani podnieśli również, iż we właściwym czasie złożyli wniosek o ogłoszenie upadłości spółki.

Powódka w dalszym piśmie procesowym podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Zaprzeczyła temu, jakoby wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został zgłoszony we właściwym czasie, ponieważ spółka była niewypłacalna już w 2008 roku. Odnośnie podniesionego zarzutu przedawnienia, którego zasadności powódka zaprzeczyła, podniosła ona, iż początek biegu terminu przedawnienia rozpoczyna się od uzyskania przez wierzyciela obiektywnej wiedzy o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, a nie od istnienia możliwości uzyskania takiej wiedzy. Wskazała, iż momentem tym jest najczęściej czas, gdy wierzyciel dowie się o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, czyli pozyska wiedzę o tym, iż nie uzyska zaspokojenia z majątku spółki, a nie wtedy gdy stan ten rzeczywiście nastąpi. W dalszej kolejności powódka wskazała, iż ogłoszenie upadłości dłużnika nie oznacza bezskuteczności egzekucji w rozumieniu art. 299 k.s.h. Podniosła, iż dopiero zakończenie postępowania może stanowić podstawę do stwierdzenia, czy i w jakim stopniu wierzyciel został zaspokojony. Powódka zaprzeczyła temu, aby bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia, w którym ogłoszono upadłość spółki. Wskazała, iż wynika to stąd, iż powódce jako wierzycielowi, który nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki, nie jest doręczane postanowienie o ogłoszeniu upadłości dłużnika i jako podmiot niebędący uczestnikiem postępowania nie może się nawet zapoznać z aktami postępowania upadłościowego. Powódka podniosła, iż o upadłości dłużnika mogła dowiedzieć się dopiero z ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Również odnośnie twierdzeń pozwanych o rozpoczęciu biegu przedawnienia roszczenia od dnia sporządzenia planu podziału powódka wskazała, iż o planie podziału również mogła dowiedzieć się dopiero z publikacji w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, która ukazał się dopiero w dniu 1 lipca 2013 roku. Powódka podniosła, iż data ta nie może być wyznacznikiem do ustalenia początku biegu terminu, ponieważ plan podziału dotyczył tylko jednego składnika majątkowego w postaci prawa wieczystego użytkowania, a nie całego majątku spółki. Poza tym wskazała, iż dopiero prawomocny i zatwierdzony plan podziału przesądza o

podziale środków w nim opisanych. Podała, iż w dniu 31 października 2013 roku został sporządzony ostateczny plan podziału, a obwieszczenie o jego sporządzeniu i możliwości jego przeglądu ukazało się w dniu 27 listopada 2013 roku, a termin do wniesienia zarzutów do niego upłynął w dniu 11 grudnia 2013 roku, i dopiero z tego planu podziału mogło wynikać, iż majątek dłużnika nie wystarczy na zaspokojenie wierzytelności. Powódka podniosła, iż o stanie postępowania upadłościowego dowiedziała się dopiero z pisma syndyka, które otrzymała w dniu 25 lutego 2014 roku. Podniosła, iż termin przedawnienia rozpoczął bieg dopiero w grudniu 2013 roku.

Powódka zaprzeczyła również temu, iż dłużna spółka złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, temu żeby przez określony czas miała tylko jednego wierzyciela i że wniosek został zgłoszony, gdy pojawił się drugi wierzyciel. Podniosła, iż z uzasadnienia postanowienia o ogłoszeniu upadłości dłużnej spółki wynika, iż w 2007 roku miała już co najmniej dwóch wierzycieli, a w 2010 roku - już 40-tu, a roszczenie poprzednika prawnego powódki stało się wymagalne w dniu 5 grudnia 2009 roku, czyli 5 miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Podniosła, iż odpowiedzialność członków zarządu pozostaje aktualna, jeżeli wierzytelność wobec spółki powstała po tym, jak wystąpiły przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki. Podniosła, iż przesłanki do ogłoszenia upadłości powstały jej zdaniem w dniu 31 grudnia 2008 roku.

Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2017 roku pełnomocnik pozwanych podniósł, iż wierzytelności wskazane w uzasadnieniu do postanowienia o ogłoszeniu upadłości są przedawnione, dlatego nie należy ich brać pod uwagę. Wskazał również, iż spółka prowadziła w 2010 roku działalność gospodarczą, co oznacza, iż była jeszcze wypłacalna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W listopadzie 2009 roku Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarła z (...) spółką akcyjną z siedzibą w B. umowę sprzedaży, na podstawie której była zobowiązana do zapłaty na rzecz sprzedawcy cenę w określonej wysokości. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 5 grudnia 2009 roku.

Bezsporne.

Pozwani J. K. i Z. S. byli członkami zarządu Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w okresie od dnia 21 czerwca 2001 roku do dnia 19 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- pełny odpis (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. k. 27-29.

Kupujący nie zapłacił ceny w terminie, wobec czego sprzedawca wystąpił na drogę postępowania sądowego celem wyegzekwowania należności.

W dniu 15 marca 2010 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNe 689/10), w którym orzekł, że pozwana Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. ma zapłacić na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 20620,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 5 grudnia 2009 roku i kwotą 2675 zł tytułem kosztów postępowania. Nakaz ten został opatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód:

- nakaz zapłaty k. 8-8v,

- pozew k. 32.

Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. posiadała kilka długów. W okresie od 1 września 2009 roku do dnia 28 lutego 2010 roku dłużna spółka zapłaciła część swoich wierzytelności. Dłużnej spółce

przysługiwała należność z tytułu zwrotu podatku VAT w wysokości 169503 zł, która została przeksięgowana na zadłużenie z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2009.

W dniu 15 kwietnia 2010 roku wyceniono nieruchomość zabudowaną stanowiącą działkę nr (...) z obrębu ew. gruntów 58 S.-Ś. położoną przy ul. (...) w S. na kwotę 3011610 zł. Wierzycielom (Prezydentowi Miasta S. i Naczelnikowi Pierwszego Urzędu Skarbowego w S.) przysługiwały zabezpieczenia na majątku dłużnej spółki. **Dowód:**

- dokumenty z akt sprawy XII GU 52/10 k. 65, 66, 75-92, 104, 115-116.

W dniu 27 kwietnia 2010 roku pozwani J. K. i Z. S. działający jako członkowie zarządu złożyli wniosek o ogłoszenie upadłości Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika. W uzasadnieniu wniosku podali, iż spółka zaprzestała spłacania swoich zobowiązań z powodu braku kontrahentów, zajęć komorniczych od wierzycieli i wypowiedzenia umowy pożyczki przez Powiatowy Urząd Pracy w S..

Dłużna spółka określiła wykaz środków trwałych i ustaliła ich łączną wysokość na kwotę 725863,87 zł, wskazała wysokość aktywów na dzień 31 grudnia 2009 roku na kwotę 629,868,90 zł i na dzień 31 marca 2010 roku na kwotę 618,341,04 zł, a wysokość pasywów na dzień 31 grudnia 2008 roku na kwotę 1066663,58 zł i na dzień 31 marca 2010 roku na kwotę 1701143,97 zł.

W dniu 22 czerwca 2010 roku tymczasowy nadzorca sądowy Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. złożył sprawozdanie z czynności faktycznych.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość dłużnika Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika. W uzasadnieniu stwierdzono, iż spółka jest niewypłacalna.

Dowód:

- postanowienie Sądu k. 57-59,

- dokumenty z akt sprawy XII GU 52/10 k. 2-11, 37, 38-49, 60-62, 67, 132-137, 148-153.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2010 roku powódka zgłosiła wierzytelność w stosunku do upadłego Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. celem uwzględnienia na liście wierzytelności należności wynikającej z orzeczenia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 15 marca 2010 roku (sygn. akt IX GNc 689/10) w wysokości 20620,46 zł wraz z kosztami postępowania w wysokości 2675 zł i skapitalizowanymi odsetkami w wysokości 1035,36 zł, 506,77 zł i 113,38 zł.

Dowód:

- zgłoszenie wierzytelności k. 9.

W wyciągu z listy wierzytelności w postępowaniu upadłościowym Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej z dnia 1 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt XII GUp 14/10 zatwierdzonej postanowieniem sędziego komisarza z dnia 15 lutego 2011 roku stwierdzona została wierzytelność przysługująca (...) spółce akcyjnej z siedzibą w B. w wysokości 20620,76 zł wraz z odsetkami w kwotach 1542,13 zł, 113,38 zł i kosztami postępowania w wysokości 2675 zł, czyli w sumie w wysokości 24951,27 zł. Syndyk uznał zgłoszoną wierzytelność w całości.

Dowód:

- wyciąg z listy wierzytelności k. 10.

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2012 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. Z. umorzył postępowanie prowadzone w sprawie o sygn. akt TZ KM 2176/10 działając na podstawie art. 146 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, a także ustalił koszty postępowania na kwotę 139 zł.

Dowód:

- postanowienie o umorzeniu postępowania k. 25.

W dniu 1 lipca 2013 roku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ukazało się ogłoszenie o możliwości przeglądania planu podziału z dnia 12 czerwca 2013 roku sumy uzyskanej ze sprzedaży prawa wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowej w postępowaniu upadłościowym Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej (sygn. akt XII GUp 14/10). W ogłoszeniu zawarte było pouczenie o prawie złożenia zarzutów co do oddzielnego planu podziału.

Dowód:

- wydruk z (...) k. 108.

Pismem z dnia 15 lipca 2013 roku (...) spółka akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. nieznaną dotychczas stanu postępowania upadłościowego swojej dłużniczki, skierowała się do syndyka masy upadłości dłużnej spółki o podanie informacji o stanie postępowania upadłościowego oraz o przewidywanych możliwościach zaspokojenia swoich wierzytelności.

Pismem z dnia 25 lutego 2014 roku syndyk masy upadłości Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej poinformował (...) spółkę akcyjną w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. o tym, że postępowanie upadłościowe zostało zakończone w styczniu 2014 roku i że zaspokojony został tylko wierzyciel hipoteczny.

Dowód:

- pismo syndyka k. 26, 110,

- pismo (...) k. 109.

W międzyczasie w dniu 27 lipca 2013 roku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ukazało się ogłoszenie o możliwości przeglądania ostatecznego planu podziału funduszków masy upadłości z dnia 31 października 2013 roku w postępowaniu upadłościowym Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej (sygn. akt XII GUp 14/10). W ogłoszeniu zawarte było pouczenie o prawie do złożenia zarzutów co do oddzielnego planu podziału.

Dowód:

- wydruk z (...) k. 111.

W dniu 29 grudnia 2015 roku J. Franz działający jako syndyk masy upadłości (...) spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej, występujący w roli cedenta, zawarł z (...) spółką jawną z siedzibą w Ł. (powódką), występującą jako cesjonariusz, umowę cesji wierzytelności wchodzących w skład masy upadłości (...) spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej. Na podstawie tej umowy cedent przelał na rzecz cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w wysokości 20620,76 zł, stanowiącą wierzytelność stwierdzoną w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2010 roku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy (sygn. akt IX GNc 689/10) wraz z wszelkimi związanymi z nimi prawami, w tym odsetkami za opóźnienie, kosztami procesu i kosztami egzekucyjnymi.

Dowód:

- cesja wierzytelności k. 11-17,
- odpis pełny (...) spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej k. 18-24.

Pismami z dnia 21 czerwca 2016 roku powódka wezwała pozwanych – każdego oddzielnie – do zapłaty kwoty 24951,27 zł tytułem należności niezaspokojonej w toku postępowania upadłościowego. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 30-31.

Stan niewypłacalności jako podstawa do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w definitywnej postaci, czyli rozumianej jako niewykonywanie zobowiązań pieniężnych, dłużna spółka osiągnęła w dniu 3 stycznia 2006 roku. Dzień ten stanowi dzień wystąpienia niewypłacalności przy rygorystycznym rozumieniu niewypłacalności polegającej na nieuregulowaniu wymagalnych zobowiązań pieniężnych wobec co najmniej dwóch wierzycieli (bez względu na wielkość przeterminowanych zobowiązań). Spółka na ten dzień miała dwóch wierzycieli : ZUS i G. P.. Zobowiązania wobec ZUS narastały od grudnia 2004r. Do stycznia 2006r ZUS był jedynym zidentyfikowanym i nie budzącym wątpliwości wierzycielem . Suma przeterminowanych składek ZUS na początku stycznia 2006r wynosiła 86,9 tys zł. Wierzytelność wobec G. P. w kwocie 5 097,59 zł stała się przeterminowana od dnia 3.01.2006r. W dalszym ciągu, w roku 2006 i 2007 wartość zobowiązań przeterminowanych systematycznie rosła, na koniec 2007 roku spółka miała 5 zdefiniowanych wierzycieli a wartość przeterminowanych zobowiązań wynosiła 349 531,83 zł. Wyraźny wzrost kwot i wierzytelności przeterminowanych i liczby wierzycieli z takimi wierzytelnościami wzrosła w 2008r., a bardzo wyraźny przyrost miał miejsce w 2009r. Na koniec 2008r suma zobowiązań przeterminowanych wyniosła 609,7 tys zł, a na koniec 2009 – 1.936,4 tys zł.

Stan niewypłacalności jako podstawa do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółka osiągnęła również w dniu 16 lutego 2008 roku, tj. w dacie sklasyfikowania niewypłacalności polegającej na nieregulowaniu wymagalnych zobowiązań pieniężnych jako stanu trwałego. Przy czym rozumienie niewypłacalności płatniczej akcentującej trwały charakter niewypłacalności płatniczej, lepiej oddaje istotę i cele niewypłacalności oraz realia gospodarowania. Wówczas suma zobowiązań przeterminowanych wobec więcej niż jednego wierzyciela przekroczyła 30% przeciętnej kwoty zobowiązań krótkoterminowych.

Stan niewypłacalności określany jako stan w którym zobowiązania przewyższają majątek dłużnika spółka (...) osiągnęła na 31.03.2010r, a stan ten powinien być znany zarządowi najpóźniej w dniu sporządzenia operatu szacunkowego wyceny nieruchomości fabrycznej spółki to jest w dniu 15.04.2010r. Określenie daty wystąpienia niewypłacalności rozumianej jako stan, w którym zobowiązania przewyższają wartość majątku spółki, w tym przypadku mają charakter wtórny. To nie ten stan określił datę, w której spółka osiągnęła stan niewypłacalności, ale ustalenie dotyczące niewypłacalności płatniczej.

Dowód:

- opinia biegłego k. 293-328,
- opinia uzupełniająca k. 380-381.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazała się uzasadnione niemalże w całości, a oddalone zostało jedynie co do odsetek.

Na wstępie wskazać należy, iż powódka wywodziła podstawę swojej legitymacji procesowej z treści umowy cesji wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015 roku. Umowę tę powódka zawarła z następcą prawnym pierwotnego

wierzyciela dłużnej spółki syndykem masy upadłości (...) spółki akcyjnej w (...) Franzem. Przedmiotem umowy były wierzytelności wchodzące w skład masy upadłości (...) spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej, w tym wierzytelność przysługująca syndykowi wobec Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. stwierdzona w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNC 689/10) wydany przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy. Sąd zważył, iż strony nie wnosiły zastrzeżeń odnośnie tej umowy i sam nie miał do niej zastrzeżeń, dlatego uznał ją za skuteczną.

W dalszej kolejności Sąd przeanalizował podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia, podniesiony przez pozwanych. Zdaniem pozwanych początek biegu przedawnienia należy przyjąć dzień 2 lipca 2010 roku, kiedy zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu upadłości dłużnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z którego wynikało, iż zobowiązania spółki znacznie przewyższały jej aktywa. Pozwani stali na stanowisku, iż roszczenie przedawniło się w dniu 3 lipca 2013 roku. Wskazali również na inną, późniejszą datę przedawnienia, a mianowicie datę 13 czerwca 2016 roku. Pozwani podali, iż z planu podziału z dnia 12 czerwca 2013 roku wynikało, iż majątek spółki nie wystarczy na zaspokojenie wierzytelności powódki, a powódka z łatwością mogła zapoznać się z treścią planu podziału, który był upubliczniony w Monitorze S. i Gospodarczym w dniu 1 lipca 2013 roku. Powódka podniosła ona, iż początek biegu terminu przedawnienia rozpoczyna się od uzyskania przez wierzyciela obiektywnej wiedzy o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, co nastąpiło dopiero w dniu 15 lutego 2014 roku z pisma syndyka masy upadłości spółki.

Celem zbadania jego zasadności zarzutu przedawnienia wskazać trzeba najpierw podstawę prawną roszczenia powódki.

Podstawa prawna roszczenia strony powodowej wynika z art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z kolei po myśli § 2 powyższego przepisu, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Odnośnie charakteru odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością stwierdzić należy, że ma ona charakter odszkodowawczy i stanowi szczególny przypadek deliktowej odpowiedzialności ponoszonej na zasadzie winy (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 roku, III CZP 72/09, OSNC 2009/2/20, Biul.SN 2008/11/7). Konsekwencją przyjęcia dominującego w orzecznictwie poglądu w przedmiocie charakteru prawnej odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., jako odpowiedzialności odszkodowawczej *ex delicto*, jest przyjęcie za podstawę prawną dla rozstrzygnięcia kwestii przedawnienia roszczeń z tego tytułu art. 442¹ k.c. (tak SN: w wyroku z dnia 28 stycznia 2004 r. IV CK 176/02, w wyroku z dnia 2 października 2007 r. II CSK 301/07, LEX nr 332957, w wyroku z dnia 2 października 2008 r., II CSK 183/08, LEX nr 470012, w uchwale 7 sędziów z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20 oraz w wyroku z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 635/09, LEX nr 741022). Oznacza to poddanie tego roszczenia trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Podkreślić jednak wypada, że w judykaturze kwestia momentu, od którego przedawnienie to rozpoczyna swój bieg nie jest jednolicie rozstrzygana. Sąd zwrócił uwagę, że w wyroku z dnia 31 stycznia 2007 r. (II CSK 417/06, Mon. Praw. 2007, nr 5, poz. 229) Sąd Najwyższy stwierdził, że termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe. Przyjmuje się przy tym, że stan ten występuje w zasadzie od dnia bezskuteczności egzekucji wierzytelności, objętej prawomocnym tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce. Z reguły bowiem już wtedy, gdy egzekucja tej wierzytelności okaże się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie odpowiedzialnej za jej naprawienie (tak SN w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia

7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20). Jednocześnie podkreśla się, że nie można w każdym przypadku utożsamiać uzyskania przez wierzyciela wiedzy o niemożności uzyskania zaspokojenia wierzytelności od spółki z powzięciem wiadomości o umorzeniu postępowania egzekucyjnego (tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 15 czerwca 2012 r., I ACa 1098/11, LEX nr 1216416).

W rozpoznawanej sprawie momentem, w którym powódka dowiedziała się o braku możliwości wyegzekwowania długu z majątku spółki był dzień otrzymania informacji od syndyka, czyli dzień 25 lutego 2014 roku. Sąd ustalił bowiem, iż pismem z dnia 25 lutego 2014 roku syndyk masy upadłości Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej poinformował (...) spółkę akcyjną w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. o tym, że postępowanie upadłościowe zostało zakończone w styczniu 2014 roku i że zaspokojony został tylko wierzyciel hipoteczny. Z pisma tego wynika informacja o faktycznym braku możliwości zaspokojenia roszczenia wierzyciela z majątku spółki. W realiach rozpoznawanej sprawy brak jest możliwości do przyjęcia, aby wierzyciel mógł dowiedzieć się o fakcie bezskuteczności egzekucji wcześniej, w tym w okolicznościach podanych przez pozwanych, tj. z postanowienia o ogłoszeniu upadłości albo z planu podziału z dnia 12 czerwca 2013 roku. Wierzyciel nie mógł dowiedzieć się o bezskuteczności egzekucji z postanowienia o ogłoszeniu upadłości, ponieważ postanowienie to nie zostało mu doręczone. Poza tym sam fakt ogłoszenia upadłości spółki nie oznacza automatycznie bezskuteczności egzekucji. Dopiero wynik czynności podjętych w toku postępowania upadłościowego może świadczyć o bezskuteczności egzekucji. W przypadku ustalenia początku biegu terminu przedawnienia spornego roszczenia znaczenie ma nie wystąpienie faktu bezskuteczności egzekucji, lecz moment dowiedzenia się o tym fakcie przez wierzyciela. Tym bardziej nie można stwierdzić, aby wierzyciel mógł dowiedzieć się o bezskuteczności wyegzekwowania długu z planu podziału z dnia 12 czerwca 2013 roku, który dotyczył tylko części majątku spółki i nie stanowił o zakończeniu postępowania upadłościowego.

Zważywszy powyższe stwierdzić należało, iż wierzyciel dowiedział się o bezskuteczności egzekucji dopiero z pisma z dnia 25 lutego 2014 roku, a od dnia następnego rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia, który upłynąłby w dniu 26 lutego 2017 roku. Powódka wniosła pozew w niniejszej sprawie w dniu 5 sierpnia 2016 roku. Tym samym na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia został skutecznie przerwany i do przedawnienia nie doszło.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności żądania pozwu wskazać należy, iż powódka dochodziła zapłaty kwoty 24951,27 zł, w tym kwoty (...),76 tytułem należności głównej, skapitalizowanych odsetek w wysokości 1655,51 zł i kosztów procesu w wysokości 2675 zł.

Bezsporne w sprawie było istnienie zobowiązania spółki. Pozwani nie zaprzeczyli również temu, iż byli członkami zarządu spółki w momencie powstania zobowiązania i nie zakwestionowali bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Podnieśli jedynie, iż we właściwym czasie złożyli wniosek o ogłoszenie upadłości spółki.

Istnienie zobowiązania spółki znalazło również odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Wynika ono z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2010 roku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, którym Sąd ten nakazał spółce Biuro (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., aby zapłaciła na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 20620,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 grudnia 2009 roku i kosztami postępowania w kwocie 2675 zł.

Nie uległo również wątpliwości, iż obaj pozwani byli członkami zarządu spółki w momencie powstania zobowiązania, a wskazać należy, iż zobowiązanie powstało w dniu 5 grudnia 2009 roku (była to okoliczność bezsporna. Jak wynika z pełnego odpisu KRS dłużnej spółki pozwani J. K. i Z. S. byli członkami zarządu Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w okresie od dnia 21 czerwca 2001 roku do dnia 19 sierpnia 2014 roku, a więc niewątpliwie w czasie powstania zobowiązania objętego ww. tytułem egzekucyjnym.

Odnosnie ostatnie z przesłanek – bezskuteczności egzekucji – wskazać należy, iż w praktyce najczęstszym dowodem bezskuteczności egzekucji jest postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Dowód ten nie ma jednak charakteru wyłącznego. Okoliczność

bezskuteczności egzekucji może być bowiem wykazana także w każdy inny dopuszczalny według k.p.c. sposób (tak L.R. Kwaśnicki (red.), K. Falkiewicz, I.B. Mika, M. Przygodzka, A. Rataj, P. Wierzbicki, A. Woźniak, Spółka..., s. 291; wyr. SN z 9.4.2008 r., V CSK 527/08, niepubl.; wyr. SN z 7.7.2005 r., V CK 19/05, OwSG 2008, Nr 5, poz. 39).

W niniejszej sprawie w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na rzecz pierwotnego wierzyciela wydane zostało w dniu 16 stycznia 2012 roku postanowienie, w którym komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. Z. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie o sygn. akt TZ KM 2176/10, działając na podstawie art. 146 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. W toku toczącego się postępowania upadłościowego dłużnej spółki zaspokojony został jedynie wierzyciel hipoteczny. Po zakończeniu tego postępowania spółka (...) wykreślona została z KRS. Wobec zlikwidowania majątku spółki bezskuteczność egzekucji jest bezsporna.

Reasumując powyższe rozważania przyjąć należy, iż spełnione zostały dwie konieczne przesłanki do uznania odpowiedzialności pozwanych za zobowiązanie, o których mowa w art. 299 § 1 k.s.h.

Należy jednak zwrócić uwagę na to, iż przepis art. 229 § 2 k.s.h. wprowadza dla członka zarządu możliwość uwolnienia się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w trzech sytuacjach. Zgodnie z tym przepisem członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, o której mowa w § 1 tego art., jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody. Co istotne, ciężar dowodu w zakresie wykazania tych okoliczności spoczywa na członku zarządu, a więc na pozwanym. Wynika to stąd, iż reguła wynikająca z art. 299 § 2 k.s.h. stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 299 § 1 k.s.h., dlatego wykazanie tych wyjątkowych okoliczności należy do obowiązku członka zarządu. Zasadą jest bowiem ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez członków zarządu, za których urzędowania powstały przesłanki uzasadniające złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, a którzy tego wniosku nie zgłosili.

Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie pozwani podnieśli jedną z okoliczności określonych w art. 299 § 2 k.s.h., a mianowicie, iż złożyli we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie upadłości.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lutego 2003r prawo upadłościowe i naprawcze, dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Art. 11 tej ustawy stanowi, iż dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje.

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że właściwy czas na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy. Jest to moment, gdy członek zarządu wie, albo przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że spółka nie jest już w stanie zaspokoić w całości wszystkich wierzycieli, ale w części ma jeszcze takie możliwości, a zatem nie jest jeszcze bankrutem niezdolnym do poniesienia nawet kosztów postępowania upadłościowego (por. również wyrok SN z dnia 13.12.2007r., I CSK 313/07, a także wyrok SN z dnia 24 września 2008r., II CSK 142/08). W orzecznictwie podkreśla się również, że niezajomość stanu finansów spółki, wskazana jako przyczyna niezgłoszenia wniosku o jej upadłość, nie jest okolicznością uzasadniającą zwolnienie prezesa zarządu z odpowiedzialności za zaległości podatkowe na podstawie art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. W ocenie sądu nie ma podstaw żeby odmówić stosowanie tej reguły także do pozostałych zobowiązań spółki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006 r. II UK 85/06).

Podkreślić też należy, że badając, kiedy ziściły się przesłanki do złożenia w terminie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego nie należy kierować się subiektywnym przekonaniem członków zarządu o spodziewanej, przyszłej sytuacji finansowej spółki, lecz kryteriami obiektywnymi dotyczącymi rzeczywistej sytuacji finansowej spółki. Przepis art. 299 § 2 k.s.h. przewiduje domniemanie winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość we właściwym czasie ze względu na to, że członkom zarządu powinien być znany na bieżąco stan finansowy spółki, a co za tym idzie możliwości zaspokojenia długów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2011 r. I CSK 574/10 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2008 r. II CSK 142/08).

Jak przyjmuje się w orzecznictwie dla określenie czy dłużnik jest niewypłacalny nieistotne jest czy nie wykonuje wszystkich zobowiązań pieniężnych czy też tylko niektórych z nich. Nieistotny jest też rozmiar niewykonywanych zobowiązań. Nawet nie wykonywanie zobowiązań o niewielkiej wartości oznacza jego niewypłacalność w rozumieniu art. 11 powołanej ustawy (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.04.2016r I CA 1858/15).

Ustalenie daty niewypłacalności dłużnej spółki wymagało zasięgnięcia wiedzy biegłego sądowego specjalisty z dziedziny ekonomii i rachunkowości.

Biegły wskazał, iż stan niewypłacalności jako podstawa do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółka osiągnęła w dniu 16 lutego 2008 roku, tj. w dacie sklasyfikowania niewypłacalności polegającej na nieregulowaniu wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Biegły wskazał, iż stan niewypłacalności był stanem trwałym.

Jest to stan w którym okres przeterminowania zobowiązań przekracza 3 miesiące i jest istotny kwotowo. Niewypłacalność nabywa cech stanu trwałego gdy skumulowana kwota zobowiązań przeterminowanych przekracza 10% sumy bilansowej. Jak wskazał biegły w opinii w niniejszej sprawie bardziej adekwatnym punktem odniesienia od sumy bilansowej jest kwota zobowiązań. Wynika to z tego, że wycena bilansowa głównego składnika majątku (nieruchomości) odbiega od wycen rynkowych i likwidacyjnych. Tym samym w tym przypadku świadczące o trwałości stanu niewypłacalności jest przekroczenie udziału nieregulowanych wymagalnych zobowiązań ponad 30% przeciętnej sumy zobowiązań krótkoterminowych. Przyjmuje się bowiem, że najlepsze wyniki w terminowym regulowaniu zobowiązań oscylują ok 70% co oznacza, że 30% zobowiązań nie jest regulowanych w terminie zapłaty (jest to tzw. wzorzec moralności płatniczej). W 2005 roku i w latach 2006 oraz 2007 wartość zobowiązań przeterminowanych rosła systematycznie. Na koniec 2005 wynosiła – 86, 9 tys. zł, na koniec 2006 – 223,9 tys. zł, a na koniec 2007r – 349,5 tys. zł. Wyraźny wzrost kwot i wierzytelności przeterminowanych i liczby wierzycieli z takimi wierzytelnościami wystąpił w 2008r. Na koniec 2008 roku było to 609,7 tys. zł. Bardzo wyraźny przyrost miał miejsce od stycznia 2009r – na koniec roku było 1.936,4 tys. zł wierzytelności przeterminowanych.

Biegły ustalił na podstawie danych bilansowych ze sprawozdań finansowych spółki, że średni poziom sumy zobowiązań krótkoterminowych w 2007r wynosił 1.183,0 tys. zł, a w roku 2008 – 1.193,6 tys. zł.

Suma zobowiązań przeterminowanych przekraczająca 30% przeciętnej kwoty zobowiązań krótkoterminowych – czyli w roku 2007 – 355 tys zł, a w roku 2008 – 358 tys. zł wobec więcej niż jednego wierzyciela została osiągnięta w dacie wymagalności składek ZUS za styczeń 2008r to jest 16.02.2008r. W połowie lutego 2008r. w kwocie przekraczającej 30% sumy zobowiązań bieżących (krótkoterminowych) zawierały się zobowiązania przeterminowane wobec więcej niż 2 wierzycieli, a okres przeterminowania był dłuższy niż 3 miesiące. Przy czym w 2006 spółka miała dwóch wierzycieli z przeterminowanymi zobowiązanymi, w 2007 roku – kolejnych 3 wierzycieli oraz wzrosły zobowiązania przeterminowane wobec ZUS.

Z treści opinii biegłego wynika przy tym, że stan niewypłacalności spółka osiągnęła już 3.01.2006r wówczas spółka miała dwóch wierzycieli których zobowiązania były przeterminowane (ZUS i G. P.).

Natomiast stan niewypłacalności definiowany jako stan w którym zobowiązania przewyższają majątek dłużnika spółka (...) osiągnęła według stanu majątku i zobowiązań na 31.03.2010r. Stan ten powinien być znany zarządowi najpóźniej w dniu sporządzenia operatu szacunkowego wyceny nieruchomości spółki – to jest w dniu 15.04.2010r.

Przy czym dla stwierdzenia wystąpienia stanu niewypłacalności w rozumieniu art. 11 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze wystarczy wystąpienie jednej z dwóch postaci niewypłacalności.

W ocenie Sądu zasadne jest zatem przyjęcie daty 16.02.2008r jako daty wystąpienia stanu niewykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych. W tej dacie stan niewypłacalności należy określić jako trwały. Jak wskazał biegły przyjęcie daty 16.02.2008 (a nie 3.01.2006) lepiej oddaje ekonomiczny sens niewypłacalności i realia gospodarowania.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy podtrzymał swoją opinię i odniósł się do różnicy pomiędzy wartością nieruchomości wynikającą z operatu szacunkowego sporządzonego 15.04.2010r a wyceną sporządzoną w lipcu 2010r. Jednakże w ocenie Sądu rozważania te nie miały istotnego znaczenia gdyż dotyczyły niewypłacalności w drugim ujęciu, dotyczącym sytuacji gdy zobowiązania przewyższają wartość majątku spółki.

Sąd przyjął przedmiotową umowę za podstawę ustaleń w sprawie i uznał, iż w rozpoznawanej sprawie właściwy do zgłoszenia przez spółkę nastąpił 16.02.2008 roku. Fakt ten potwierdzają również dokumenty zgromadzone w aktach postępowania upadłościowego. W rozpoznawanej sprawie wnioski o ogłoszenie upadłości zostały zgłoszone w dniu 27 kwietnia 2010 roku, a więc w kontekście powyższych ustaleń nie można stwierdzić, aby zostały złożone we właściwym czasie.

Odnosnie ustalenia wysokości roszczenia powódki podkreślenia wymaga, iż odpowiedzialność członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r sygn. akt III CZP 118/06 opubl. OSNC 2007/9/136, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., sygn. akt III CSK 352/06 Lex nr 278665).

Wierzytelność, w tym jej wysokość, za którą odpowiedzialność ponoszą pozwani wynika z przedłożonego przez powódkę tytułu egzekucyjnego.

Odnosnie roszczenia odsetkowego wskazać należy, iż roszczenie przeciwko członkom zarządu (jako zobowiązanie bezterminowe) staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciw spółce okazała się bezskuteczna (zob. wyrok SN z dnia 21 lutego 2002 roku IV CKN 793/00), a zatem o odsetkach należało orzec na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Podkreślenia również wymaga, że z uwagi na charakter odpowiedzialności wynikającej z art. 299 k.s.h jako odpowiedzialności odszkodowawczej pozwani członkowie zarządu odpowiadają jedynie za swoje własne opóźnienie. Bezprawne zachowanie członka zarządu nie może być bowiem oceniane w kontekście istniejącego stosunku cywilnoprawnego pomiędzy spółką wierzycielską, a spółką dłużną; zaś oceniane powinno być na podstawie deliktu pomiędzy nim, a wierzycielem spółki. Oznacza to, że bezzasadne jest domaganie się od członka zarządu odsetek od roszczenia w taki sposób, w jaki orzeczono o nich w tytule egzekucyjnym (chyba, że odsetki zostaną skapitalizowane, doliczone do sumy głównej i wezwanie członka zarządu będzie dotyczyć tak określonej kwoty - zob. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2015 r., I ACa 759/14).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Stan faktyczny w sprawie Sąd oparł o dowody z dokumentów oraz opinię biegłego sądowego. Odnosnie dowodów z dokumentów wskazać należy, iż ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i które Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ekonomii i finansów z uwagi na konieczność ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności, które wymagały dysponowania specjalistyczną wiedzą z tych dziedzin. Opinia biegłego wraz z opinią uzupełniającą okazały się zrozumiałe, logiczne i wyczerpujące, dlatego również Sąd uznał je za podstawę ustaleń w sprawie.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w przepisach art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 zd. 2 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie

do przepisów art. 100 k.p.c. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd zważył, iż powódka wygrała sprawę niemalże w całości, a uległa jedynie w nieznaczonej części swojego żądania co do odsetek ustawowych za opóźnienie. Sąd nałożył więc obowiązek zwrotu kosztów postępowania na pozwaną. Na poniesione przez powódkę koszty, wymienione w spisie kosztów na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 roku, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4800 zł, ustalone na podstawie § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kwota 1248 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu i kwota 1139,51 zł tytułem wydatków związanych ze stawiennictwem pełnomocnika powódki na dwóch rozprawach: w dniu 27 kwietnia 2017 roku i 23 listopada 2017 roku. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 7204,51 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd działając na podstawie art. 113 § 1 k.p.c. rozstrzygnął o nieuiszczonych kosztach sądowych. Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 roku Sąd przyznał biegłemu sadowemu wynagrodzenie za sporządzenie opinii w wysokości 2974,62 zł, a postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 roku – wynagrodzenie za sporządzenie uzupełniającej opinii w wysokości 224,50 zł. Wynagrodzenie w części do wysokości 2500 zł zostało pokryte z zaliczki wpłaconej przez pozwanych, a w pozostałej części w kwocie 699,12 zł z sum budżetowych. W świetle art. 113 § 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z wynikiem postępowania kosztami tymi powinni zostać obciążeni pozwani. Tak argumentując Sąd w punkcie IV sentencji wyroku nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 699,12 zł tytułem kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych.